

Autor: F. Roger Devlin

K otázkám obvykle probíraným na stránkách *The Occidental Quarterly* jsem dospěl až dosti pozdě. V mládí jsem se totiž o politiku nezajímal, za což jsem při pohledu zpět vděčný. Stejně jako většina Američanů jsem měl za to, že „politika“ znamená volební klání takřka k nerozeznání podobných stran.

Během dospívání jsem však narazil na *Souostroví Gulag* a plně si uvědomil, o jak vysoké sázky se v politice hraje. Zprvu jsem tíhnul ke kombinaci antikomunismu a sociálnědemokratického statusu quo, známého jako neokonzervatismus. V akademické bublině, již jsem tehdy obýval, byl i tento postoj pokládán za radikální.

Jako vysokoškolský učitel jsem zaraženě četl jednu studentskou esej za druhou, v nichž mladí lidé zapáleně psali o „rovnosti“ černochoů a bělochů nebo vynášeli do nebes Rosu Parksovou. Učil jsem filozofii a o rase jsem ve svých hodinách vůbec nemluvil. Studenti se to tedy očividně museli naučit psát pro jiné učitele ještě předtím, než se dostali do mých seminářů.

Z naléhavosti jejich jazyka se zdálo, jako by myšlenku bránili před tvrdými výpady. Kde ale k tomuto útoku docházelo? Nikdy jsem od nikoho neslyšel říct o rasách nic jiného, než jsou si navzájem „rovné“. Pokud chtěli mí studenti říci jenom toto, proč se kvůli tomu tak vzrušovat? Psali, jako by si chtěli zoufale poškrábat svědění.

Přál jsem si zasvětit svůj život poznání a učenosti, bez hlubší myšlenky stran praxe – mimo jakési nejasné představy, že časem se o své znalosti rozdělím s generacemi, které přijdou po mně. Brzy jsem si samozřejmě uvědomil, že jen málo mých kolegů sdílí tuto vznešenou a

kvazi-mnišskou představu o poslání učence. Někteří projevili smýšlení pozoruhodně podobné Solženicynovým žaláříkům, mnozí další sice nikoliv, první skupina jim však nijak nevadila – nebo se jí nechali zastrašit.

Proto mé první praktické zkušenosti s politickým smýšlením souvisely s akademickou sférou, při obraně svobody svědomí před ideologickou zkažeností. Také mě ohromila nesmírná síla, s jakou ideologie ovládá smýšlení mnohých, a jak se hrstce nenávisť naplněných průměrných duchů podařilo infiltrovat a *de facto* si podmanit instituci složenou z vysoce inteligentních lidí.

Ideologové o rase pochopitelně mluvili hodně, což ale u mě samotného žádný zájem o téma nevyvolalo. Nějak nejasně jsem doufal, že jakmile se hochštaplery z akademického prostředí podaří odstranit, budeme zase moci na rasu zapomenout a vrátit se k poznávání a učení.

Věnoval jsem několik let studiu prvních zásad moderního „progresivního“ myšlení a sepsal jsem a vydal na toto téma drobný filozofický úvod (*Alexandre Kojève and the Outcome of Modern Thought*). Ani to mě však dosud nepřivedlo k otázce rasových odlišností, které jsou mnohem více empirické než filozofické povahy. Celé drama ideologické politiky lze totiž s velkým „úspěchem“ sehrát i v dokonale homogenní společnosti, jak ochotně přisvědčí každý student Francouzské revoluce.

Přesto jsem nakonec dospěl až do bodu, kdy i čistě sociologický rozbor (např. *From Salon to Guillotine*, /Ze salonu ke gilotině/), léto 2008) raději vydávám v publikaci jako *The Occidental Quarterly*, která se nijak netají svým rasovým realismem.

Stalo se tak z následujících důvodů. Tradiční konzervativci, kteří nepřestávají brojit a varovat před nebezpečími „biologického determinismu,“ totiž očividně sami sebe odsoudili k bezvýznamnosti. Jejich námitka, že „rasa není všechno,“ je sice *per se* platná, ale pro naši situaci nijak zvláště relevantní. My v dnes vedené bitvě nejsme útočící stranou – a jako v každé bitvě je i v tomto případě nezpochybnitelným právem útočící strany zvolit si místo útoku: když zaútočí po zemi, nemáte možnost bránit se na moři.

Pro naše nepřátele však rasa je vším, a tak si tento úsek „fronty“ zvolili ke svému útoku na celou naši civilizaci a také zde dosáhli svých největších triumfů: jasně to vidíme na způsobu, jakým „konzervativní“ skupiny cítí potřebu papouškovat rovnostářský jazyk, jen aby jim jejich protivníci aspoň formálně popřáli sluchu (viz zde: www.edmundburkeinstitute.org/programs.htm). Tito dobře smýšlející, ale naivní přátelé naší civilizace ve výsledku přijímají pozici „domestikované“ či trpěné opozice. Čím více se snažíme vyhnout přímé konfrontaci s rasou, tím silněji na nás právě v tomto bodě budou dotírat naši protivníci. Z hlediska taktiky jednájí naprosto správně a budou v tom pokračovat, dokud neopustíme svá obranná postavení a sami je nenapadneme na jimi zvoleném bojišti.

V této publikaci se sešli autoři, kteří se rasovými odlišnostmi a etnickými konflikty zabývají celý život, a já se jim v jejich oborech nemohu rovnat. Raději ale spojím své síly s nimi, protože jednoznačně nejsou součástí jakékoliv trpěné opozice. Vyvrhelům toho sice mnoho nezbyvá, své cti se však vzdát nemusejí.

Bodem zlomu pro mě bylo, když jsem si v bulletinu *American Renaissance* (říjen 1999) přečetl článek Glaydea Whitneyho „*The Biological Reality of Race*“ (Biologická realita rasy). Stejně jako každý Američan jsem byl dlouhá léta vystaven „dialogu“ o rase, jehož záměrem ale vždy bylo, abych se „cítit“ předem určeným způsobem. Dokonce i eseje mých studentů byly dětskými krůčky na poli tohoto žánru. Whitney v ostrém kontrastu s tím prostě jen předkládal informace. Když jsem jeho článek četl, připadal jsem si jako někdo, s kým se po letech přezíravosti konečně mluví jako s dospělým. Už jen proto jsem zbystřil a pečlivě vnímal, co má na srdci.

K tomu všemu navíc přímo popíral všechno, co jsem slyšel, a činil tak v názorné ukázce, že rasa může stejně zajímavá jako kterýkoliv jiný vědecký obor. Nikdy předtím jsem neviděl diagram lidského rodokmenu, který by ukazoval relativní příbuznost a vzdálenost jednotlivých lidských skupin. Nejvíc mě zarazilo, že nejhlubší evoluční propast se v rámci lidské rasy otevírá mezi černými Afričany a „zbytkem světa“.

Ovšem ani úplná rasová věda založená na vyčerpávajícím poznání lidského genomu by nijak nenarušila protibělošskou ideologii – ideologie totiž nejsou vědecké teorie, ale myšlenkové systémy využívané skupinami lidí k nabytí či udržení kontroly nad ostatními. Jsou zneužitím – prostitucí – lidské schopnosti užívat rozum, jejímž řádným cílem má být poznání pravdy. Ideologické doktríny bývají v nejlepším případě pravdivé pouze *per accidens*, mnohem častěji se však jedná o násilím a zastrahováním všeobecně vynucované lži.

Jelikož nevycházejí z poznání, obsah ideologií se mění spolu s elitami a proti-elitami, které je vyznávají. Ideologické režimy minulosti ovládali marxisté, kteří namísto rasy mluvili o třídě. Ještě starší režimy (a revolucionáři) se zase dovolávali náboženských konceptů. A ano, také rasová věda byla zapřažena do služeb *de facto* politické ideologie.

Vládci Západu už dávno přestali zajišťovat být i jen naprosté minimum vyžadované od každé vládnoucí elity: tedy fyzické přežití lidí, jimž vládnou. Namísto toho si udržují moc rozeštváváním svých chráněnců („vyloučených skupin“) proti zbytku společnosti, tedy nám. Ideologie si říká „antirasismus“, pod tímto pláštíkem však ve skutečnosti jde o mobilizaci závisti, chtivosti a *libida dominandi*.

Nemalá část elity samotné je samozřejmě bělošská. To ovšem není o mnoho paradoxnější, než když společnost zbohatne na akci typu „výprodej-zavíráme obchod!“, která nikdy nekončí. Hra „bělošského antirasismu“ ovšem na rozdíl od pochybného výprodeje *bude muset brzy skončit*.

Nejhorším zločinem režimu však není poštvávání svých klientů proti nám, ale to, čeho se dopustil na našich mladých lidech. **Z indoktrinovaných studentů, jejichž eseje mě tolik zarážely, vytvořil nástroje cizí vůle: pěšce v boji za věc protichůdnou jejich vlastním zájmům, jejíž skutečná podstata jim uniká.** Jejich svolení a ochota v tomto případě nijak neumenšuje jejich postavení obětí.

Psaním pro *The Occidental Quarterly* tak v podstatě pokračuji v práci, kterou jsem chtěl

konat vždy - jen jsem se přizpůsobil nepřátelským politickým podmínkám, jež jsem postupně začal lépe chápat. Řečeno co možná nejobecněji touto prací zůstává: hledání poznání, učení a boj proti stejným ideologickým protivníkům, s nimiž jsem se střetával na akademické půdě. Pro profesora-*manqué* (=který se na tomto poli mohl za jiných okolností uplatnit, pozn. překl.) je psaní pro nezávislý deník něčím podobným jako domácí vyučování pro rodiče: **tichá revolta proti institucím, které pozbyly jakýkoliv nárok na naši poslušnost.**

Úvaha F. Rogera Devlina *Why I Write* byla přetištěna na stránkách Counter-Currents Publishing 10. listopadu 2010. Původně vyšla na stránkách The Occidental Quarterly Online 1. října 2009.